

Arrest

nr. 307 472 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 augustus 2022. Op 16 augustus 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 mei 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 23 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Iskhel behorend tot het district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en volgde gedurende één jaar koranles in de madrassa. Daarnaast zorgde u voor de koe en verzamelde u hout in de bergen. Uw vader werkte als politieagent in Kaka bazaar in Khogyani. Samen met uw ouders, uw drie broers en twee zussen woonde u in Iskhel.

Toen u met de koe naar buiten ging, werd u meermaals door de taliban tegengehouden, die u vroegen waar uw vader was en hen te informeren over hem. De taliban zeiden dat u ook problemen zou krijgen als u hen dit niet vertelde. Hierop antwoordde u dat u dit niet wist. Na de machtsovername werden een aantal collega's van uw vader beschoten en gearresteerd, waardoor uw vader bang was geworden voor zijn eigen veiligheid. Hij vreesde tevens voor uw veiligheid als oudste zoon van het gezin omdat de taliban de oudste zoon arresteren als ze de vader niet konden vinden. Hierop besliste uw vader dat jullie samen het land zouden verlaten.

U en uw vader vertrokken op 30 augustus 2021 uit Afghanistan. Eenmaal in Iran besliste uw vader echter dat u alleen verder moest reizen omdat hij niet voldoende geld had om allebei verder te gaan. Uw vader bleef achter in Iran en zei u dat hij zou proberen daar werk te vinden en zou proberen door te reizen. U zette vervolgens alleen uw reis verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar u op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende). U reisde daarna verder via Zwitserland en Frankrijk.

U kwam tot slot in België aan op 15 augustus 2022. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban vanwege uw vaders werk voor de Afghaanse politie en het feit dat u bent gevlucht naar het Westen. U vreest daarnaast de taliban omdat u niet langer praktiserend moslim bent en een relatie hebt met een meisje.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw vaders politiebadge en bankkaart, kopie van twee opleidingscertificaten van uw vader, kopie van uw vaders politieboekje en een foto van uw vader tijdens zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een vrees voor vervolging door de taliban aan wegens uw vaders werk voor de Afghaanse politie (CGVS, p. 12). U stelde dat uw vader na de machtsovername bang werd voor zijn eigen veiligheid en ook voor de uwe (CGVS, p. 12).

Evenwel dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw vaders tewerkstelling voor de Afghaanse politie concreet aannemelijk te maken. Ter zake verklaarde u dat uw vader werkte als politieagent in Kaka bazaar (CGVS, p. 7). U kon evenwel niets vertellen over de periode waarin uw vader met dit werk begon en hoeveel jaren hij deze job in totaal deed (CGVS, p. 7). U stelde dat u heel jong was toen uw vader voor de politie begon, zodat u geen idee heeft van de duur van zijn werkzaamheden (CGVS, p. 7). Verder kon u niet vertellen of uw vader ooit op andere plaatsen werkte en hij hiervoor een opleiding volgde (CGVS, p. 7). Gevraagd welke taken uw vader precies had, antwoordde u nietszeggend als volgt: "Ik weet alleen dat hij een politieagent was, wat hij daar precies deed weet ik niet." (CGVS, p. 7). U slaagde er verder ook niet in om een voorbeeld te geven van een operatie waaraan uw vader meewerkte of te beschrijven welke symbolen er op zijn uniform stonden (CGVS, p. 7). Hiernaar gevraagd stelde u slechts algemeen dat er een vlag van Afghanistan op zijn ene arm stond, doch kon hier verder niets over vertellen (CGVS, p. 7). Deze uiterst beperkte verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op het beroep van uw vader. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich

minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Dit klemte temeer gezien u verklaarde dat u telefonisch contact heeft met uw moeder in Afghanistan, en u volgens uw verklaringen tot Iran met uw vader meereisde (CGVS, p. 4, 10, 14), zodat u wel degelijk de mogelijkheid had om zich hierover te informeren. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet reeds afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U legde ter zake tevens een reeks documenten neer aangaande het werk van uw vader, met name zijn politiebade, bankkaart, een politieboekje en enkele opleidingscertificaten. Evenwel was u desgevraagd niet in staat uit te leggen wat de inhoud van deze documenten was (CGVS, p. 4). Inzake de politiebade verklaarde u niet te weten wanneer uw vader deze ontving en hoe lang deze geldig was (CGVS, p. 4). Ook wat betreft het politieboekje stelde u niet te weten waarover het gaat (CGVS, p. 4). Gevraagd wat u kan vertellen over de bankkaart, antwoordde u wederom niet te weten wat dit is (CGVS, p. 4). U legde een foto neer van uw vader op zijn werk maar kan niets vertellen over de periode waarin die werd genomen of in welke omstandigheden. Op de vraag of u uw moeder vroeg waarover deze documenten gaan, antwoordde u dat u tegen uw moeder had verteld dat u alle bewijzen nodig had aangaande uw vaders werk voor uw grote interview (CGVS, p. 4). Bijkomend gevraagd of uw moeder uitlegde waarover die documenten gaan, reageerde u als volgt: "Ja, dus mijn mama vertelde enkel kijk die documenten die thuis liggen zijn werkdocumenten als een agent, dat je papa heeft gewerkt. Die documenten heb ik teruggevonden en ik stuur ze door, maar verder kon ze daarover ook niks vertellen." (CGVS, p. 4). Dat uw familie u hierover niet zou inlichten, valt evenwel niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen vanwege uw vaders werk. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de concrete details van zijn werk als politieagent, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op uw beperkte kennis dienaangaande kunnen deze documenten dan ook weinig doen om de geloofwaardigheid met betrekking tot uw vaders job voor de Afghaanse politie te herstellen.

"Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidanceafghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader werkzaam was als politieagent in Kaka bazaar en na de machtsovername samen met u het land verliet (CGVS, p. 7, 14). Eenmaal in Iran, zo stelde u, raakte u echter gescheiden van uw vader en sindsdien heeft u geen nieuws meer over hem (CGVS, p. 14). Er kan zoals reeds gesteld echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader (zie supra). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader slaagt u er bijgevolg niet in om de problematische situatie waarin uw vader zich volgens uw verklaringen bevindt aan te tonen. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, quod non, legde u geen aannemelijke verklaringen af die kunnen overtuigen van dergelijke wraakacties (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat de taliban in het verleden verschillende keren aan u vroegen waar uw vader was, en zeiden dat u hen op de hoogte moest brengen van zijn werk voor de overheid (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe vaak de taliban u dit vroegen, antwoordde u vaagweg "vele keren" (CGVS, p. 12). Op de vraag hoe lang voor uw vertrek de taliban dit begonnen te vragen, stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat u dit vertelde aan uw moeder, waarop zij zei dat u zo weinig mogelijk naar buiten moest proberen gaan (CGVS, p. 12). Op de vraag wat de reactie van uw vader was op het feit dat de taliban u tegenhielden, antwoordde u dat hij een tijdje verder gewerkt heeft bij de politie tot u na de machtsovername samen met hem het land verliet (CGVS, p. 13). Indien de taliban daadwerkelijk hadden gesteld dat u ook problemen kon krijgen indien u hen niet informeerde over uw vader (CGVS, p. 12), is het echter erg bevreemdend dat uw vader zijn werk voor de politie nog een tijdje verderzette (CGVS, p. 13). Verwacht kan worden dat uw familie inclusief uw vader - alles in het werk zouden stellen om u tegen de taliban te beschermen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Uw bewering dat uw moeder u vroeg om niet te vaak buiten te gaan, vindt bovendien geen weerklank in uw verklaringen nu u stelde "vele keren" door de taliban te zijn benaderd (CGVS, p. 12, 13). Voorts beweerde u dat de taliban uw vader wilden vermoorden vanwege zijn job voor de overheid (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u dit weet, antwoordde u dat de taliban altijd vroegen waar hij was en mensen vermoordden die voor de overheid werkten (CGVS, p. 13). Op de vraag of uw vader zelf problemen had met de taliban, antwoordde u echter negatief (CGVS, p. 13). Uw bewering dat de taliban uw vader wilden vermoorden wordt thans niet gesteund op gegronde motieven, nu uw verklaringen niet aantonen dat uw vader hier concreet mee te maken heeft gehad. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze vrees in wezen berust op pure veronderstellingen van uwentwege. Dit klemte temeer gezien u aangaf

niemand te kennen met een overheidsfunctie die door de taliban werd vermoord (CGVS, p. 13). De onaannemelijkheid van deze verklaringen doet dan ook reeds ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook uw verdere beweringen omtrent uw vaders beweerde problemen na de machtsovername konden niet overtuigen. Zo verklaarde u dat er na de machtsovername een aantal collega's van uw vader werden beschoten en verdwenen, waarna uw vader voor zijn eigen veiligheid begon te vrezen (CGVS, p. 11, 12). Gevraagd wat er precies gebeurde met die collega's van uw vader, antwoordde u dit niet te weten, noch waar precies ze zijn gedood (CGVS, p. 13). U stelde verder dat uw vader vertelde dat ook de zonen van sommige collega's werden meegenomen omdat de vaders daar niet waren, doch u kon hun namen niet geven en weet niet wat er met hen is gebeurd (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u dat de taliban uw vader nooit hebben benaderd (CGVS, p. 13). Op de vraag of er iets gebeurd was waardoor uw vader uw veiligheid vreesde, antwoordde u als volgt: "Nee, omdat ze me continu tegenhielden en vragen stelden aan mij was hij bang dat ze me na de machtsovername eventueel konden meenemen." (CGVS, p. 13). U verklaarde in dit verband dat de taliban lastig deden tegenover u en vragen stelden over uw vader (CGVS, p. 13). Gevraagd of de taliban ooit geweld gebruikte tegenover u, antwoordde u negatief en stelde dat ze u enkel probeerden bang te maken (CGVS, p. 13). Indien de taliban u daadwerkelijk wilden meenemen om druk te zetten op uw vader rijst echter de vraag waarom ze hiertoe geen acties zouden hebben ondernomen toen ze u telkens tegenhielden. Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het is zeer onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u effectief viseerden. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban effectief uw vader wilden vermoorden vanwege zijn job als politieagent, noch dat ze u om die reden wilden meenemen (CGVS, p. 13).

Voorts zijn uw beweringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaarde dat u en uw vader één à anderhalve week na de machtsovername vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Tijdens die periode, zo stelde u, verbleef u in uw eigen huis en gebeurde er niets anders (CGVS, p. 14). U verklaarde verder dat u tot in Iran bij uw vader was en nadien gescheiden van hem gescheiden raakte (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe dat precies gebeurde, antwoordde u dat jullie niet genoeg geld hadden om door te reizen zodat uw vader had besloten om daar te blijven en werk te proberen vinden voor het vervolg van de reis, en u alleen verder stuurde (CGVS, p. 14). Op de vraag welke afspraken u maakte over contact houden met elkaar, stelde u dat uw vader zelf geen nummer of gsm-toestel had, maar zei dat u gewoon moest doorreizen en jullie elkaar later wel zouden contacteren (CGVS, p. 14). U gaf evenwel aan sindsdien geen contact meer te hebben gehad met uw vader (CGVS, p. 14). Uw vader, zo stelde u, sprak sindsdien wel twee keren met uw familie, zo vernam u naar eigen zeggen via uw moeder (CGVS, p. 15). Gevraagd wat uw vader dan vertelde, zei u vaagweg dat uw moeder tegen hem had verteld dat u aangekomen bent in België en uw vader daar nog steeds is, maar het lang geleden is dat hij met uw familie sprak (CGVS, p. 15). Op de vraag hoe uw vader uw familie contacteerde, antwoordde u dat hij de gsm van iemand anders leende (CGVS, p. 15). Indien uw vader er effectief in geslaagd was om de gsm van iemand te lenen, kan echter niet worden ingezien dat hij u sindsdien niet meer contacteerde, temeer hij beloofd had dit te doen (CGVS, p. 14). Dat uw kennis over de huidige situatie van uw vader dermate beperkt is, valt dan ook zeer moeilijk aan te nemen en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. U kon verder niet vertellen waar in Iran uw vader precies verblijft en wat er na uw vertrek nog is gebeurd met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 15). U beweerde dat u de vraag stelde aan uw moeder, maar zij u niks speciaals vertelde en de netwerkverbinding tevens zeer slecht is (CGVS, p. 15). Dit betreft echter slechts een blote bewering die op zich geen verschoning vormen voor uw nalaten zich omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. U gaf immers aan dat u er sinds uw aankomst wel degelijk in geslaagd was uw moeder te contacteren, zodat u zich wel degelijk kon informeren over deze evolutie. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U stelde tot slot dat u vreest gedood te worden door de taliban omdat u weggelopen bent naar het Westen en de islam niet meer praktiseert (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u verwesterd bent omdat u hier contact heeft met meisjes en heel vaak gedanst en gefeest hebt, hetgeen verboden is in Afghanistan (CGVS, p. 16). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat het omgaan met vrouwen en de mogelijkheid om te gaan dansen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U gaf verder aan dat u als moslim nog in de islam gelooft, maar niet langer praktiserend bent omdat u niet meer bidt of meedoet met de ramadan (CGVS, p. 6, 16). Als verklaring hiervoor, stelde dat u heel vaak honger heeft en daarom niet wilde deelnemen aan de ramadan (CGVS, p. 6). U verklaarde tevens dat u niet toont aan andere Afghanen dat u niet meer bidt omdat ze dan lastig doen of u geen hand meer willen geven (CGVS, p. 16). Evenwel laat u na enige andere concrete elementen aan te brengen over waarom u geen praktiserende moslim (meer) zou zijn en/of over de

eventuele impact hiervan op uw (godsdienstige) identiteit of op uw mogelijkheid om zich ingeval van terugkeer zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

U verklaarde verder dat u sinds een vijftal maanden een relatie zou hebben met [A.], doch kon niet vertellen van waar ze afkomstig is (CGVS, p. 16). Gevraagd wat haar religie is, antwoordde u dat ze hierover nog niets heeft verteld, maar ze in niks gelooft (CGVS, p. 17). U verklaarde dat u haar familie nog niet heeft ontmoet omdat uw vriendin zei dat ze even tijd nodig heeft om hen te overtuigen en u pas na hun akkoord mag blijven slapen (CGVS, p. 17). Ook uw familie weet nog niet over uw relatie omdat u naar eigen zeggen momenteel wat beschaamd bent en u dit als u ouder bent wel zal durven (CGVS, p. 17). U stelde verder geen foto's te hebben samen met haar, maar deze wel te kunnen nemen (CGVS, p. 17). Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie zou hebben met een Belgisch meisje – over wie u slechts beperkte verklaringen aflegde waardoor de geloofwaardigheid ervan betwijfeld wordt – kan evenwel niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U toont evenmin aan dat u door uw relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Wat betreft de neergelegde documenten inzake uw vaders werk verwijst het CGVS naar wat hier eerder over vermeld werd (zie supra). Wat betreft de foto van uw vader tijdens zijn werk, benadrukt het CGVS dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het bovendien te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien zijn de documenten van uw vader slechts fotokopies en is de authenticiteit van kopies niet gewaarborgd daar ze makkelijk te manipuleren zijn via allerlei knip- en plakwerk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaiing' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country

Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar de madrassa ging in Afghanistan en nog contact heeft met uw moeder in Afghanistan (CGVS, p. 4,10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout en een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS).

2.2. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal haar verwijt dat ze niet veel informatie kan verstrekken over het werk van haar vader en dat ze de inhoud van de ingediende documenten niet kent. De verzoekende partij betoogt dat zij zichzelf in geen van haar verklaringen tegensprekt en dat ze consequent is maar dat het haar aan precisie ontbreekt. De plicht tot samenwerking geldt zowel voor de verzoekende partij als voor de commissaris-generaal en, gezien het feit dat ze een jongeman is die niet naar school is geweest had de commissaris-generaal zich flexibel moeten opstellen. Deze opmerking werd gemaakt door haar raadsvrouw aan het einde van het persoonlijk onderhoud waarbij ze aangaf dat wanneer de verzoekende partij antwoordt “*ik weet het niet*”, dit niet is omdat ze liegt maar omdat ze erg jong was toen ze vertrok en erg verlegen is. De commissaris-generaal heeft niet op deze opmerking geantwoord en heeft er dus in strijd met artikel 17, § 3 van het KB CGVS geen rekening mee gehouden.

Ze houdt verder vol dat ze niet meer informatie over het werk van haar vader had kunnen krijgen toen ze in Afghanistan was. Haar vader kwam slechts één avond per week thuis en ze verbleef bij haar moeder en ze verklaart dat het volgens de Afghaanse traditie zeer ongeleefd zou zijn geweest voor een jonge jongen om zich te mengen in gesprekken tussen volwassenen. Haar vader begon zijn werk toen ze nog zeer jong was dus kan ze niet zeggen wanneer hij is begonnen. Ze heeft zijn uniform maar één keer gezien, op een dag dat haar vader het wilde wassen. Ze kan dus alleen zeggen welke kleur het had en dat de Afghaanse vlag erop staat. Sinds ze Afghanistan heeft verlaten is het erg moeilijk voor haar om aan informatie te komen omdat de verbinding met haar moeder in Afghanistan niet goed is en ze geen contact heeft met haar vader. Tijdens haar reis van Afghanistan naar Iran maakten zij en haar vader een moeilijke tijd door en ze vindt het moeilijk in te zien hoe ze haar vader zou kunnen zijn gaan ondervragen over zijn werk.

Ze legt verder uit dat zij en haar raadsvrouw hebben verklaard dat ze de documenten de dag voordien hadden ontvangen. Aangezien ze niet kan lezen, kon ze onmogelijk weten wat erin stond. Bovendien ontsloeg het feit dat ze de inhoud van de documenten niet kende de commissaris-generaal geenszins van de plicht om de documenten te analyseren, wat een begin van bewijs vormde. De analyse van de commissaris-generaal is absoluut summier en voldoet niet aan de vereisten van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Op zijn minst moet de beslissing van de commissaris-generaal op dit punt worden vernietigd. Ze meent dat de Raad al heeft geoordeeld dat de commissaris-generaal niet te veeleisend mag zijn over de kennis van jongeren over het werk van hun vader, vooral wanneer ze bewijsstukken voorlegt die de commissaris-generaal moet analyseren. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit een arrest van de Raad en verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen.

2.3. Aangaande haar problemen met de taliban stelt ze dat de commissaris-generaal haar verwijt vage verklaringen af te leggen. Gezien het werk van haar vader is het echter zeer waarschijnlijk dat ze problemen had met de taliban. Ze legt uit dat de taliban al voor de machtsovername in het dorp aanwezig waren en dat ze haar vragen stelden om haar bang te maken en informatie over haar vader te krijgen. De taliban vielen haar niet aan, zoals ze jonge tieners niet aanvallen maar probeerden alleen druk op haar uit te oefenen. Het feit dat haar vader in het verleden nooit problemen had, neemt niet weg dat haar vader, nu de taliban aan de macht zijn, zeker problemen zou krijgen als ze zouden terugkeren. De commissaris-generaal kan dit niet ontkennen anders zou hij nooit bescherming verlenen aan Afghanen die voor de vorige regering hebben gewerkt. De commissaris-generaal houdt onvoldoende rekening met het feit dat haar problemen voor de machtsovername zijn ontstaan. Voor de machtsovername verklaarde ze dat de taliban reeds in het dorp aanwezig waren en dat ze haar vragen stelden om haar bang te maken en informatie over haar vader te verkrijgen. Het is dan ook verbazingwekkend dat de commissaris-generaal beweert dat ze louter veronderstellingen maakt wanneer ze zegt dat de taliban haar vader wilden doden. Als haar vader echt een politieman was die tegen de taliban vocht, heeft ze volkomen gelijk om te denken dat de taliban haar vader wilden vermoorden. Nu de taliban aan de macht zijn kan de commissaris-generaal haar problemen die ze in het verleden heeft ondervonden niet geloven. Er valt echter niet te ontkennen dat ze bij haar terugkeer het risico zou lopen te worden vervolgd omdat ze de zoon van een politieagent is.

Ze legt uit dat de commissaris-generaal haar verwijt dat ze vage verklaringen aflegt over de problemen van haar vader na de machtsovername. Ook dit element in de bestreden beslissing van de commissaris-generaal wekt verbazing aangezien het algemeen bekend is dat de taliban de achtervolging inzetten op voormalige leden van de regering. Als ze geen namen en precieze gebeurtenissen kan noemen, is dat opnieuw omdat ze het respectloos vindt dat een jongeman zich mengt in de gesprekken van volwassenen. Volgens haar kan de commissaris-generaal niet ontkennen dat het volkomen logisch is dat haar vader -toen de taliban de macht grepen- vreesde voor haar veiligheid en die van haar oudere broer omdat het land in een gevaarlijke situatie werd gestort waarin ze niet meer kon leven.

2.4. De commissaris-generaal verwijt haar dat ze vage verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen na haar vertrek. Ze kon echter niet meer informatie verstrekken noch over de situatie van haar vader in Iran met wie ze geen contact heeft, noch over die van haar moeder die in Afghanistan is gebleven en met wie ze niet lang of regelmatig contact heeft.

2.5. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en een arrest van de Raad en stelt dat volgens de commissaris-generaal uit de verschillende elementen die ze heeft aangevoerd met betrekking tot haar Europeanisering niet kan worden afgeleid dat ze deel uitmaken van haar identiteit of morele integriteit of zo fundamenteel voor haar zijn dat van haar niet mag worden verwacht dat ze er afstand van doet. De conclusie van de commissaris-generaal is volledig verkeerd. Allereerst legt ze deze angst voor vervolging door de taliban vanwege haar verblijf in Europa bloot in haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Bovendien heeft ze, toen ze haar land verliet op 15 jaar, zich al perfect geïntegreerd in de waarden en gewoonten van België. Ze spreekt goed Frans, bidt niet meer, heeft een vriendin, houdt van contact met meisjes en houdt van dansen en feesten. Ze zegt ook dat ze zich moet verbergen voor andere moslims die dit niet aanvaarden. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat ze niet meer denkt als een moslim, dat ze afstand neemt van de traditionele gebruiken en gewoonten die door de taliban werden opgelegd en dat ze er zich van bewust is dat een terugkeer naar Afghanistan voor haar onmogelijk is.

2.6. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze voert aan dat de verslechtering te wijten is aan de machtsovername door de taliban zodat de Raad dient vast te stellen dat ze in het geval van terugkeer naar Afghanistan zou worden blootgesteld aan een risico van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ze verwijst ook naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze de veiligheidssituatie in Afghanistan wil uitleggen. Ze brengt naar voor dat er niet wordt betwist dat ze afkomstig is uit Nangarhar, dat ze zeer jong is en een groter risico loopt slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld als ze terugkeert.

2.8. De verzoekende partij vraagt in hoofddeorde om haar te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- EUAA, *"Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report"*, Augustus 2022;
- EASO, *"Country Guidance: Afghanistan"*, November 2021;
- Human Right Watch, *"No Forgiveness for People Like You - Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban"*, 30 november 2021;
- Ghandara, *"Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces"*, 12 Oktober 2021;
- The Guardian, *"'The Taliban shot my wife in the head': ex-UK government contractor"*, 16 januari 2022;
- Jurist.org, *"Afghanistan dispatches: 'Anyone on the Taliban's blacklist is in great danger'"*, 26 Oktober 2021;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, April 2022;
- ONJ Infos, *"Éviter la famine : une « priorité immédiate » pour 3,5 millions d'Afghans"*, 3 december 2021;
- World Food Programme, *"'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 22 januari 2022;
- Reuters, *"Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' -UN agency"*, 14 december 2021;
- LeMonde, *"Afghanistan : face à la famine, un responsable des Talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »"*, 7 januari 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque"*, 31 Oktober 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity"*, 18 januari 2022;
- Gandhara, *"Taliban Imposing 'Charity' Taxes on Farmers Who Need Aid"*, 29 Oktober 2021;
- EUAA, *"COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van 16 augustus 2022;

- EUAA, “COI Report. Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, 16 augustus 2022;
- OHCHR, “Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”, 7 Maart 2022;
- Afghanistan: “COI Repository, 1 September 2021 - 31 december 2022” van Asylos;
- NAMA, “Human Rights in Afghanistan”, 15 august 2021 – 15 juni 2022;
- OSAR, “Afghanistan: Profils à risque”, 31 Oktober 2021;
- Amnesty International, “Afghanistan, Amnesty International condamne l’exécution publique menée par les Talibans”, 7 december 2022.

3. De aanvullende nota’s

3.1. Op 11 december 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar het volgende rapport en er de weblinks van vermeldt:

- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;

3.2. Op 13 december 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- haar ‘PAI’ (individueel opvangtraject);
- verschillende oefeningen op school, haar rapport en opmerkingen van leraren in haar klasagenda;
- een getuigenis van mevrouw A. A. en mevrouw G., opvoeders;
- een getuigenis van meneer C., leraar;
- een getuigenis van mevrouw D.S., leraar;
- een getuigenis van meneer N., leraar;
- een getuigenis van mevrouw T., leraar.

Ze stelt deze verschillende documenten voor te leggen om haar integratie in België te bewijzen, haar aanwezigheid op school en haar wens om in België een leven op te bouwen. Haar opleiding heeft haar in staat gesteld om haar dag na dag te integreren en Belgische waarden te begrijpen en Frans te spreken.

3.3. Tijdens de terechtzitting van 14 december 2023 legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende stukken ter kennis wil brengen:

- verschillende foto’s van haar vader;
- een getuigenis van haar vriend K.O.;
- een getuigenis van haar vriend D.L.;
- originele werkdocumenten van haar vader.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde*

aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

5.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij wijst er tijdens haar persoonlijk onderhoud, verzoekschrift en aanvullende nota op dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens haar verblijf in het Westen en een hieruit voortvloeiende vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd. Door middel van een aanvullende nota voegt ze tevens de volgende documenten bij:

- (i) haar PAI (individueel opvangtraject);
- (ii) verschillende oefeningen van op school, haar rapport, en opmerkingen van leraren in haar klasagenda;
- (iii) een getuigenis van mevrouw A.A. en mevrouw G, zijnde opvoeders in het opvangcentrum;
- (iv) een getuigenis van haar leraar meneer C.;
- (v) een getuigenis van haar leraar mevrouw D.S.;
- (vi) een getuigenis van haar leraar meneer N.;
- (vii) een getuigenis van haar lerares mevrouw T.;
- (viii) een getuigenis van haar vriend O.K.;
- (ix) een getuigenis van haar vriend L.D.;

6.2. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

6.3. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van

persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatieverrichting sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.4. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten,

zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarbij wordt overwogen dat zij wel degelijk voeling heeft met de Afghaanse normen en waarden waardoor niet kan worden aangenomen dat zij hiervan totaal vervreemd zou zijn dat zij zich deze niet meer zou kunnen eigen maken bij terugkeer. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het feit dat zij tijdens haar verblijf in Afghanistan naar de madrasa ging en

op de contacten die zij onderhoudt met haar moeder in Afghanistan om te besluiten dat de verzoekende partij voeling heeft/had met de Afghaanse normen en waarden. De verzoekende partij betwist deze analyse en wijst op een aantal individuele risicobepalende factoren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan verwestering zal worden toegeschreven.

In casu kunnen in hoofde van de verzoekende partij een aantal risicobepalende factoren worden vastgesteld die cumulatief moeten worden beoordeeld aan in het licht van de huidige maatschappelijke, religieuze en politieke context zoals hierboven uiteengezet.

De verzoekende partij is als niet-begeleide minderjarige op bijna zestienjarige leeftijd in België aangekomen. Bij haar vertrek uit Afghanistan met de val van de Afghaanse regering was ze net vijftien jaar geworden. De verzoekende partij is een jaar onderweg geweest. Hetgeen *in casu* niet betwist wordt. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uit dit alles blijkt reeds dat verzoekende partij een belangrijk deel van haar puberteit en identiteitsvormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht,

Zowel uit de verklaringen van de verzoekende partij als uit de stukken die neergelegd worden blijkt dat de verzoekende partij in België naar school gaat en ze contacten onderhoudt met Belgen. De voogd geeft aan dat de verzoekende partij haar best doet om in het centrum de andere bewoners te helpen, en bijkomende taken vraagt op school. Ook uit de verklaringen van haar leerkrachten blijkt dat de verzoekende partij haar schoolkameraden helpt, maar ook veel aandacht heeft voor de gewoontes en gebruiken van Belgen. De verzoekende partij heeft bijles Frans gekregen. Ook heeft ze tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald dat ze weliswaar nog gelovig is, maar haar geloof op een andere wijze invult (NPO, p.16).

Bijgevolg bevindt men zich in een situatie waarbij de verzoekende partij buiten haar land van herkomst haar geloof op een andere wijze is gaan beleven, zonder dat zij reeds omwille hiervan in de negatieve belangstelling staat van een actor van vervolging. In dat geval komt de vraag op of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst wel in de negatieve belangstelling van een actor van vervolging komt te staan. Omdat van een vreemdeling van wie de geloofsovertuiging geloofwaardig wordt geacht, niet kan worden gevraagd dat hij zich om vervolging te voorkomen in het land van herkomst terughoudend opstelt, is het in zulke gevallen wel van belang om de geloofwaardigheid van de 'afvalligheid', *in casu* de nieuwe wijze waarop de verzoekende partij haar geloof belijdt, te onderzoeken en te beoordelen. Aldus moet de geloofwaardigheid van de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt ook worden onderzocht en beoordeeld.

Verder zijn voor het onderzoek naar en de beoordeling van de geloofwaardigheid van huidig verzoek om internationale bescherming waaraan de verzoekende partij een gewijzigde vorm van geloofsbeleving ten grondslag heeft gelegd, de beschikbare informatie over het land van herkomst en de daar te lopen risico's ook relevant. Voor het onderzoek naar de inwilligbaarheid van een asielaanvraag is er namelijk een onverbreekelijke samenhang tussen het onderzoek naar het asielrelaas, de verklaringen die zij daarbinnen aflegt, en het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst.

In casu geeft de verzoekende partij aan tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze weliswaar nog gelooft, maar dit op een andere wijze invult. Ten gevolge hiervan doen andere personen lastig ten aanzien van haar en zijn er ook vriendschappen die gestopt werden (NPO, p.16). De verwerende partij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud hieromtrent een paar open vragen gesteld, maar is hier niet dieper op ingegaan. Zowel nu als ten tijde van het persoonlijk onderhoud is de verzoekende partij minderjarig. De Raad brengt in herinnering dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR "*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*", paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, *quod in casu*. Zoals hoger aangehaald heeft de verzoekende partij spontaan tijdens het persoonlijk onderhoud elementen bijgebracht die betrekking hebben op de wijze waarop zij haar geloof belijdt. Op basis van voormelde verklaringen kan in navolging van de commissaris-generaal inderdaad aangenomen worden dat de verzoekende partij voorhoudt dat ze overstapt van haar oude geloofsovertuiging naar een, voor haar nieuwe, praktijk van de islam. Ze geeft immers aan, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, dat ze haar eerder verrichte geloofsactiviteiten of tradities die samenhangen met de wijze waarop ze voorheen uiting diende te geven aan haar geloof heden op een andere en vrijere wijze invult. Wanneer de verzoekende partij deze vragen beantwoordt heeft, heeft de verwerende partij niet verder naar verduidelijkingen en aanvullingen gevraagd. De commissaris-generaal had *in casu* meer concrete vragen moeten stellen over de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt. Bovendien moet worden opgemerkt dat het

geenszins nodig is dat de verzoekende partij zich diepgewortelde anti-islamitische overtuigingen zou moeten hebben eigen gemaakt. Het is immers volgens het Hof niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49). Voorts mag de verwerende partij van een vreemdeling niet verlangen dat hij zich, om vervolging te voorkomen, terughoudend zal opstellen bij de uitoefening van zijn geloofwaardig geachte geloofsovertuiging in het land van herkomst (zie ook de arresten van het Hof van Justitie van 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, ECLI:EU:C:2012:518, punten 70-71, en van 4 oktober 2018, Bahtiyar Fathi, ECLI:EU:C:2018:803, punten 86-88).

Zoals volgt uit artikel 10, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn, die omgezet is in artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet, is het bij de beoordeling of de vrees van de vreemdeling voor vervolging gegrond is, niet relevant of de vreemdeling zelf daadwerkelijk godsdienstige overtuigingen heeft die aanleiding geven tot vervolging, als deze overtuigingen hem door een actor van de vervolging worden toegeschreven. Als die actor, bijvoorbeeld de autoriteiten van een land van herkomst, de vreemdeling ziet als afvallige, doet het niet ter zake of die vreemdeling daadwerkelijk afvallig is.

Als een verzoeker om internationale bescherming heeft verklaard dat hij heden zijn geloof op een andere wijze uit en beleeft, moet de commissaris-generaal daarom ook altijd beoordelen of het aannemelijk is dat de verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling omdat hem door een actor van vervolging afvalligheid wordt toegedicht. De commissaris-generaal moet dit beoordelen aan de hand van de verklaringen van de vreemdeling in het licht van wat over het land van herkomst in algemene zin bekend is.

In casu gaat de verwerende partij geenszins in op de manier waarop de verzoekende partij heden haar geloof belijdt. Evenmin werd er grondig onderzocht of zij omwille hiervan als ‘afvallige’ zal worden aangemerkt door de Afghaanse gemeenschap. De verwerende partij heeft niet grondig onderzocht of de verzoekende partij bij terugkeer een risico loopt op vervolging of onmenselijke behandeling wegens toegedichte afvalligheid. Nochtans gaven haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud daarvoor wel aanleiding. De verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij de ramadan op minder strikte manier toepast, vrijheid wenst om met meisjes om te gaan en een vriendinnetje heeft. *In casu* heeft de verwerende partij haar verklaringen over haar gedragingen, gewijzigde geloofspraktijk en haar lang verblijf buiten Afghanistan onvoldoende in onderlinge samenhang betrokken in haar oordeel, die verwerende partij beter had moeten onderzoeken - in het licht van wat bekend is over Afghanistan - en motiveren waarom hij het niet geloofwaardig acht dat de verzoekende partij in Afghanistan problemen zal ondervinden door haar gewijzigde geloofspraktijk, indien dit geloofwaardig wordt geacht.

Des te meer omdat de commissaris-generaal niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van een dorp gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar. Uit de door de commissaris-generaal bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in deze provincie een verhoogde aanwezigheid is van terreurorganisatie ISKP. ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Nangarhar aanwezig zoals Tehrik-i Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen. Deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 156-161; EUAA “Guidance note: Afghanistan”, april 2022, p. 136-137). Uit de door beide partijen bijgevoegde landeninformatie blijkt eveneens dat ISKP personen die een “onpure” vorm van de islam belevan, door hen beschouwd worden als afvalligen en dus een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico lopen op ernstige schade (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” van januari 2023, p.72-73).

6.6. Op basis van de individuele elementen die door de verzoekende partij worden aangereikt, lijken er voor haar een aantal risicobepalende factoren te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd, voldoende zijn om te besluiten dat voor haar in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland. Er moet tevens worden onderzocht door de commissaris-generaal of de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof op heden

invult aanleiding kan zijn om in Afghanistan als afvallige beschouwd te worden. Indien nodig kan de verzoekende partij opnieuw gehoord worden. De Raad verkeert in de actuele stand van zaken, gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, niet in de mogelijkheid om deze beoordeling zelf op een grondige wijze te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, mede gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS